

Конгрес Українських Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net 12 - 18 квітня 2005 року № 14 (74)

КОНГРЕС ВИМАГАЄ ВІДНОВИТИ ІСТОРИЧНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Незалежна Україна досі не визнала величезний внесок у боротьбу за свою свободу членів Організації Українських Націоналістів і воїнів Української Повстанської Армії.

Нещодавно у Верховній Раді було зареєстровано два законопроекти, внесені депутатами-членами Конгресу. Законопроект народного депутата, голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка „Про відновлення історичної справедливості щодо діяльності Організації Українських Націоналістів і Української Повстанської Армії" передбачає визнання діяльності Організації Українських Націоналістів і Української Повстанської Армії в період з вересня 1939 року до кінця 50-х років XX століття національно-визвольною боротьбою; визнання діяльності ОУН і УПА такою, що відповідає вимогам Додатку IV Гаазької конвенції від 18 жовтня 1907 року (відділ 1, глава 1, ст.1) щодо критеріїв воюючої сторони, тобто визнання ОУН і УПА воюючою стороною в Другій світовій війні; визнання членів ОУН і бійців УПА, які боролися за незалежність і свободу українського народу, за утворення Української Самостійної Соборної Держави, учасниками бойових дій.

Другий законопроект в авторстві народних депутатів Олексія Івченка та Євгена Гірника „Про внесення зміни до статті 6 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їхнього соціального захисту" передбачає пункт 16 частини першої статті 6 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їхнього соціального захисту" викласти в такій редакції: "16) воїни Української Повстанської Армії та члени Організації Українських Націоналістів, які брали участь у бойових діях на тимчасово окупованій території України в 1941-1944 роках та боролися за державну незалежність і свободу Українського народу, утворення Української Самостійної Соборної Держави".

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Голови Верховної Ради України Володимира Литвина внести дані законопроекти на розгляд парламенту до 9 травня 2005 року.

Прес-служба Конгресу

БОЙОВІ ДІЇ УПА БУЛИ ЗАКОННИМИ І СПРАВЕДЛИВИМИ

ЗГІДНО З НОРМАМИ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

Боротьба між націоналістами й інтернаціоналістами - бути чи не бути Україні самостійною в серпні 1991 року завершилася на користь перших. Однак, тільки теоретично. Парадокс у тому, що плодами змагу борців за нашу свободу скористалися ті, хто свого часу нищив український національно-визвольний рух усіма засобами, включаючи збройний. Закон України "Про статус ветеранів війни, гарантії їхнього соціального захисту" взяв їх під своє покровительство.

Правда, згідно з п. 16 ст.6 цього закону до учасників бойових дій належать також "вояки Української повстанчої армії, які брали участь у бойових діях проти німецько-фашистських загарбників на тимчасово окупованій території України в 1941 — 1944 роках, які не вчинили злочинів проти миру і людства та реабілітовані відповідно до Закону України "Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні". Цей закон, прийнятий у Верховній Раді комуністами та космополітами різних мастей, жодних прав бійцям УПА не дає, адже вони не припинили боротьбу в 1944 році, а продовжували її проти сталінських посіпак аж до 1956 року. А це, на думку „законотворців", – „злочин проти миру та людства". Зовсім інакше трактує дії ОУН-УПА міжнародне право.

У 1918 р. Україна стала незалежною і була визнана державами світу включно з Росією. Однак існування УНР перешкоджало відновленню імперії. Тому Росія під надуманим приводом офіційно оголосила війну Україні. Внаслідок воєнної поразки збройних сил українського уряду територія УНР була окупована російською Червоною армією (у 1921 році 85% національного складу її частин в Україні становили росіяни), а потім незаконно анексована Радянською Росією, всупереч міжнародному праву і навіть власному, як виявилося, - демагогічному, Декрету про мир.

Оскільки СРСР виник без волевиявлення на те українського народу, ніякого союзного договору навіть з представниками маріонеткового уряду УРСР про створення СРСР підписано не було, стан окупації України тривав фактично до 1991 року зі всіма юридичними наслідками для українського народу. Тому російсько-німецька війна 1941-1945 років, в якій зійшлися у двобої колишні союзники та імперіалістичні хижаки, не була для нас вітчизняною, бо наша Вітчизна - не Радянська Росія (СРСР), а Україна. Українці не були зобов'язані захищати окупаційний російський режим на своїх землях.

Також у 1939 році Червона армія окупувала, відповідно до ганебного пакту Молотова — Ріббентропа, Західну Україну, що перебувала в складі Польщі. СРСР потоптав принцип самовизначення нації, організувавши і провівши під контролем воєнних окупаційних властей плебісцит — так звані Народні Збори Західної України, чим намагався надати анексії Західної України вигляду законності. Цей плебісцит є юридично не чинним, оскільки був проведений в умовах режиму воєнної окупації, в присутності й за допомогою власних збройних сил, чого міжнародне право не допускає.

Особливістю режиму воєнної окупації УНР з 1921 р., а Західної України з 1939 р., є те, що він, згідно з міжнародним правом, не означає переходу цих територій до окупанта. Територіальні питання вирішуються звичайно в мирних договорах.

16 серпня 1945 р. у Москві був підписаний "Договір між СРСР і Польською Республікою про радянсько-польський державний кордон". Обмін ратифікаційними грамотами відбувся 5 лютого 1946 р. у Варшаві, після чого договір набув чинності.

Хоча цей договір укладався без участі представників населення українських територій, але з нього випливає, що Росія мовчазно згодилася, що плебісцит 1939 р. у Західній Україні був фікцією. А це означає, що українці Західної України до 5 лютого 1946 р., навіть ті, яким видали радянські паспорти, громадянами СРСР не були, і ніяких зобов'язань перед урядом СРСР не мали і були вправі збройною силою чинити опір насильству окупаційних радянських властей і її силових структур як негромадяни СРСР. І в цьому випадку вони були не бандитами, як їх трактували й досі намагаються трактувати антиукраїнські політичні кола, а учасниками бойових дій.

5

ВАЖЛИВО

Світ і Україна попрощалися з Іваном Павлом II

У Ватикані відбулася церемонія поховання Святішого Отця Івана Павла II. У спільній молитві за упокій Папи Римського взяли участь кардинали, глави східних католицьких Церков, численні єпископи різних обрядів і священики. У молитві єдналися понад двісті глав держав і урядів країн світу та мільйони представників різних релігій і конфесій, серед них - Президент Ющенко з дружиною. Тіло Святішого Отця похоронили у підземному гроті під собором Святого Петра, поряд із гробом св. ап. Петра.

8 квітня в Україні оголошено днем жалоби. Панахидні Літургії відправлялися у костелі святого Олександра в столиці. У Володимирському соборі (УПЦ КП) в Києві вперше в історії Православної Церкви в Україні відбулося Богослужіння за упокій Папи Римського.

Президент України задоволений візитом до США

Глава української держави заявив, що вважає виконаними усі поставлені в рамках цього візиту завдання. Україна запропонувала розробити спільний план дій щодо підтримки України на шляху євроінтеграції, вступу до СОТ, одержання статусу країни з ринковою економікою, скасування санкцій на доступ українських товарів і послуг на американські ринки.

В. Ющенко звернувся до Конгресу США з пропозиціями залучити всі політичні, фінансові та технологічні ресурси для зведення нового укриття над зруйнованим реактором Чорнобильської атомної станції, профінансувати навчальні програми в американських університетах для двох тисяч українських студентів протягом наступних 5 років та скасувати візові обмеження для українських студентів, політиків і бізнесменів.

Уряд посилить контроль за ринком нафтопродуктів

Про це повідомив голова правління НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко, коментуючи причини зростання цін на автомобільні бензини і дизпаливо. Він зазначив, що це обумовлено об'єктивними і суб'єктивними факторами. Серед об'єктивних О. Івченко назвав підвищення цін на нафту для українських НПЗ. „Вважаю, що заводи безпідставно піднімають ціни. Об'єктивно ціна могла б вирости на 95-й бензин – до 3 гр. 10 коп. Це максимум",- заявив він.

„Ми будемо з кожним заводом вести роботу, щоб вони піднімали ціни тільки з об'єктивних причин", - зазначив голова „Нафтогазу України". Він наголосив, що на заводах „Нафтогазу" ціни не будуть перевищувати вказану межу. О.Івченко також відзначив, що держава не зможе належним чином регулювати ціни, допоки не контролюватиме щонайменше 30% ринку нафтопродуктів у країні. О.Івченко пояснив, що відсутність у державласності контрольних пакетів акцій НПЗ дозволяє іншим акціонерам "домовлятися ... і підвищувати ціни".

Обмежено торговельні націнки на нафтопродукти

Кабінет Міністрів України ухвалив постанову, якою обмежив оптову та роздрібну торговельні надбавки на нафтопродукти до 15%. З 11 квітня розпочалася перевірки АЗС та оптових баз дизельного палива на предмет виконання цього рішення

„Босів" металургійних підприємств попереджують

Прем'єр-міністр Тимошенко доручила керівникам силових відомств перевірити експортні контракти металургійних підприємств та визначити, скільки грошей залишається в офшорних зонах. Такі заходи викликані наміром провести 13 квітня з'їзд металургів, щоб вплинути на уряд з метою скасування рішення про підвищення тарифів на залізничні вантажні перевезення. "Я можу твердо сказати, що сьогодні на повній руйнації залізниці, на несплаті податків, на заниженні експортної вартості металопродукції та залізорудної сировини створюються мільярдні надприбутки для 5 родин в Україні", - сказала вона.

Колесникова заарештовано

Печерський суд Києва, після розгляду справи про обрання запобіжного заходу до голови Донецької облради Бориса Колесникова, вирішив заарештувати його. На суд не вплинули погрози Януковича, який пообіцяв масові акції непокори з цього приводу.

Держава кинула Медведчука напризволяще

А також Ківалова, Грача, Зленка, Дубину та Потебенька. Указом Президента їх позбавлено державної охорони.

НАТО чекає на Україну

Генеральний секретар НАТО Яап де Хооп Схеффер на прес-конференції в Японії заявив, що Північноатлантичний альянс оголошує політику відкритих дверей для України.

Воронін знову став президентом Молдови

Його обрав парламент республіки. Зі 101 депутата „за" проголосували 75, при потребі у 61 голос.

Касетний „балаган"

Ситуація навколо плівок Мельниченка та особи Березовського, який активно "піарить" себе та відверто пхає носа у внутрішні справи України, стає просто нездоровою. Офіційний Київ досі не спромігся прийняти Мельниченка на рідній землі, щоб отримати цінні свідчення у справі загибелі Гонгадзе.

Вбивці Гонгадзе зізналися

Офіцери МВС, затримані як підозрювані в скоєнні вбивства Георгія Гонгадзе, визнали свою провину. Про це повідомив Президент Ющенко.

Держава не знає, що має

У віданні Міністерства промислової політики перебуває близько 520 державних підприємств, однак точної їх кількості ніхто не знає, повідомив міністр В. Шандра. Він також зазначив, що 119 держпідприємств працюють збитково, а "приблизно із 120-130 втрачено зв'язок".

Територія України зменшується

За останні десять років закарпатська річка Тиса, по фарватеру якої проходить кордон між Україною та Румунією, змінюючи своє русло, відмила понад 60 гектарів української землі. За роки незалежності про це майже не згадували.

Уряд скупить м'яса на півмільярда

Кабінет Міністрів ухвалив рішення про виділення Держкомітету з державного матеріального резерву 500 млн. грн. для здійснення інтервенцій на ринку м'ясопродуктів.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

НЕ РОЗІГНАВШИ БДЖІЛ, МЕДУ НЕ ЇСТИ

Віце-прем'єр-міністр України з гуманітарної політики Микола Томенко зробив заяву, що „олігархи та регіональні барони" розпочали системний саботаж проти нової влади". Саме цим Томенко пояснює штучне зростання цін на пальне і продукти харчування. Що ж, щоб зрозуміти це, зовсім не треба бути віце-прем'єром і кандидатом політичних наук, як пан Томенко. Не зрозуміло інше - чому нова влада так мляво і нерішуче очищає владні структури України від олігархічно-кланової бандократії кучмівського штибу, чому не каже вголос про наявність потужної антидержавної п'ятої колони в міністерствах і відомствах, обласних, міських, районних держадміністраціях, політичних партіях, ЗМІ, бізнесструктурах.

Два місяці нова влада розміркувала, замість того, щоб негайно притягти до кримінальної відповідальності всіх організаторів фальсифікації виборів (насамперед, високопосадових), всіх, хто брутально порушував закон. Діяти треба було блискавично, не даючи п'ятій колоні отямитися, буручи в свої руки стратегічну ініціативу. На жаль, час згаяли в ліберальній балаканині про демократію, про права опозиції (хоча, як справедливо зазначив Президент у Донецьку, – місце тій „опозиції" „на нарах"). А тепер антидержавні кримінальні сили отямилися, відпрацювали систему захисту і чинять організований спротив. А будь-яку дію слідчих органів проти них називають „політичним переслідуванням". Народ не даремно обурюється багатьма кадровими призначеннями на місцях, масовим перефарбуванням кучмістів у помаранчевий колір, активним вступом прихильників Януковича до лав пропрезидентських партій, насамперед „Нашої України". Залишилися на своїх посадах керівники регіональних телерадіокомпаній, що зомбували людей антиющенківською і антидержавною пропагандою. Вся ця публіка не сидить, склавши руки, вона консолідується і готується до політичного перевороту навесні 2006 р.

А що зроблено новою владою, зокрема паном Томенком особисто, для оздоровлення інформаційного простору таких регіонів, як Донбас, Крим, Причорномор'я, Запоріжжя, Дніпропетровщина, Харківщина? Там треба здійснювати потужні інформаційно-ідеологічні проекти, переконувати мільйони людей, протистояти антиукраїнській ідеології. Натомість Порошенко й Зінченко капітулюють і готують укази про привілеї для російської мови за рахунок обмеження й без того геть обмеженої в цих регіонах державної української. Елементарні закони політики підказують, що за такої ситуації треба не пристосовуватися до свого супротивника, а побороювати його. Навіть якщо певна частина населення регіону ставиться упереджено до української мови і культури, то такі упередження необхідно спростовувати, а не посилювати їх поступками. Сьогодні ми сплачуємо за політичними рахунками Кравчука-Кучми, які потурали сепаратистам і розкольникам та плекали антиукраїнські елементи в адміністративному апараті.

В Україні діють сотні антидержавних газет, організацій, груп. Подивіться на Московський патріархат, який не покаявся за брутальне втручання в політику під час президентських виборів, а нині вимагає, щоб держава не втручалася в церковні справи, створюючи водночас штурмові політичні загони, шантажуючи Україну, перетворюючи старовинну духовну святиню українського народу – Києво-Печерську Лавру на антиукраїнську фортецю. Із багатьох акцій Московського патріархату лізуть вуха зовсім інших структур...

Добре, що пан Томенко таки щось зрозумів. Але самого лише розуміння замало, потрібні дії. Якщо нинішня влада хоче керувати Україною без боротьби з п'ятою колоною, то це небезпечно наївна влада. Адже, як казав київському князеві один тодішній політолог: „Княже, не розігнавши бджіл, меду не їсти".

Богдан Степовий

ЧИ ЩИРІ НАМІРИ ВЛАДИ?

Останні кроки уряду Ю.Тимошенко з наповнення реальним змістом проголошеного новою владою курсу на суттєве підвищення рівня життя народу пробудили в кожному з нас неабиякі сподівання. Справді, ми маємо реальні перспективи жити краще. Але хотілось би, щоб соціальна спрямованість політики уряду відчувалась, в першу чергу, в тих сферах нашого буття, з якими ми стикаємось повсякденно.

Скажімо, питання спадщини. Напевно, спільним для всіх є відчуття несправедливості й обурення тією практикою здирства, яка утвердилася в державі на цілком законних підставах. Закон цей, прийнятий у 2003 році, йменується „Про податок з доходів фізичних осіб". Неважко переконатися, що він грубо порушує право приватної власності, заперечує можливість громадян вільно розпоряджатися своїм нерухомим майном.

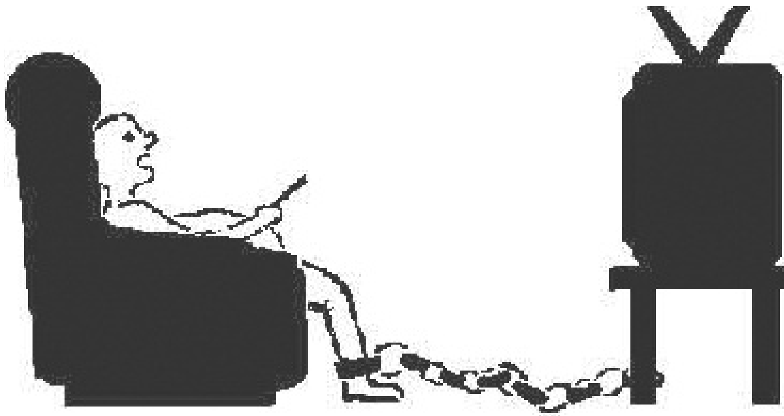
Згідно з діючими нині нормами, спадкоємці першого рівня спорідненості, тобто діти, можуть успадкувати будинок чи квартиру, в якій виросли, лише сплативши податок в розмірі 5% вартості майна, а коли йдеться про таку ж юридичну операцію з онуками, то платити доведеться вже 13% вартості. Тобто, якщо хата чи квартира будуть оцінені в 100 тис. грн., насправді ж часто буває значно більше, то дітям доведеться сплатити державі 5 тис. грн., а онукам - 13 тис. Цілком зрозуміло, що знайдеться не так вже й багато тих, хто зможе це зробити. Отже, померли батьки — і забирайтеся, діти, геть, а хату віддайте державі. Це при тому, що будинок будували всі, хто в ньому мешкає.

Не знаю, якою там буде добавка до бюджету від такої операції, але людям завдається величезної моральної і матеріальної шкоди, підривається їхня віра в щирість намірів влади зробити життя людей заможним. Це не можна виправдати ніякими тимчасовими бюджетними вигодами.

Прийняття закону інколи обгрунтовують тим, що такі норми діють в багатьох країнах Європи. Але порівнювати слід не рівень податків, а рівень життя. Нинішнє ж механічне перенесення європейських податкових норм на наші реалії, коли більшість людей борються за виживання, викликає лише обурення і ненависть до влади. Поки що до тієї, яка прийняла здирницький закон. Такий податок на спадщину, дарування і купівлю квартир не відповідає рівню доходів населення і принципам соціальної справедливості, проголошеним В. Ющенком та задекларованим урядом Ю. Тимошенко.

Якщо наміри нової влади щодо покращання життя народу є щирими, а ми в це віримо, вона повинна ініціювати відміну дискримінаційного закону.

Микола Ковба, заступник голови Хмельницької МО КУН

ТЕЛЕДЕБІЛІЗАЦІЯ

Хвороба Альцгеймера - це старече недоумство, яке проявляється передовсім у втраті пам'яті.

Європейські вчені провели спеціальне дослідження серед пенсіонерів, які страждають на хворобу Альцгеймера, і встановили прямий і безпосередній зв'язок між ступенем недоумства літніх людей і часом, що вони проводять біля телевізора. Загалом у країнах ЄС, не побоїмося точного слова, зараз нараховується понад 700 тисяч теле-ідіотів.

Дивно, чи не так? Головне джерело інформації XXI століття у великих порціях, виявляється, не розвиває, а знижує інтелект. Сучасне західне телебачення, що так його некритично наслідують в Україні, давно вже набуло ознак глобального релігійного культу. З церквами-телевежами, проповідниками-телеведучими й одним-єдиним богом — грошима.

Одного разу я дивився по ТБ дискусію, де продюсеру популярного телеканалу висловили багато претензій щодо якості передач, і він, розсердившись, висловився надто відверто: "Режисер на телебаченні створює телепродукт, і для його перетравлення потрібен не глядач, а споживач". Зрозуміло? Релігійний культ спрямований до душ і, якою б не була віра, намагається прищепити моральність. Телекульт зосереджений виключно на людських інстинктах, оскільки так найпростіше створити величезну телеглядацьку аудиторію і дорого продавати рекламний час. Про те, що тележуйка, як сірчана кислота залізо, роз'їдає першооснови нормальних людських душ, здогадуються напевно всі. Бідні наші діти! Батьки намагаються прищепити своєму чаду заповіді Господні. Чадо чує: "не убий", а бачить подвиги "Термінатора"; йому кажуть: "не укради", а показують привабливих бандюг із серіалу "Бригада"; йому твердять: "не перелюбствуй", а демонструють "Секс і місто".

Копії завжди гірші за оригінал. Український телекульт—жалюгідне наслідування західного. Та коли 17-річний німець Роберт Штайнхойфер, надивившись бойовиків, пішов до школи і застрелив із батькової рушниці 16 чоловік, уся Німеччина вжахнулася, і канцлер Шредер особисто попросив телекомпанії зняти з екранів найбільш криваві серіали. І його послухалися. У нас же до теленасильства зовсім інше ставлення. Порівняно недавно в Донецькій області стався жахливий випадок. Школярі з цілком благополучних сімей Віктор Ковалюк та Олег Веретенников пішли в гості до однокласників і спокійнісінько... зарізали кухонним ножем товариша, іншого сильно покалічили. Кандидат медичних наук, доцент Донецького НДІ судових експертиз Владислав Седнєв констатує, що у хлопчиків особливий тип особистості. Вони прагнуть до "самоствердження через руйнування". І не мають ніякого уявлення про цінність людського життя. Про роль телебачення в появі на світ таких ось юних монстрів фахівець, однак, не каже ні слова...

Телекульт руйнує дитячу психіку, а стару - притупляє. Інтелект наш чимось схожий на програму комп'ютера. Він призначений для того, щоб людина вміла робити правильні висновки із безлічі різноманітних фактів, котрі все життя закладаються у підсвідомість. А якщо фактів надто багато, а потреби їх оцінювати і робити висновки немає жодної? Тоді інтелект, як не завантажені роботою м'язи, поступово згасає і атрофується...

Бажаючих забивати нам голови теледурницями і формулювати за нас наші думки в повністю підконтрольному приватним особам українському телепросторі, хоч греблю гати. Кілька років тому в українському телесвіті стався страшний скандал. Популярна тележурналістка покінчила життя самогубством, але перед смертю написала листа своєму шефу. Ось лише одна цитата з цього приголомшливого документа: " Моя смерть, можливо, допоможе тобі зрозуміти, що є на землі люди, для яких життя - не "бізнес", творчість - не "шоу", культура - не "видовище", людські стосунки - не "тусовка".

Запам'ятайте ці слова, адже людина життям заплатила за те, щоб сказати про телекухню правду.

Валентин Смага

ПОНАД УСЕ - СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Горе тій державі, в якій закони суспільства в незгоді зі справедливістю. Біда тій країні, яка серед розмаїття національних доріг світу не бачить своєї – єдиної і неповторної.

Сьогодні нам кажуть: „Закон – понад усе!" Ні! Не так. Понад усе – справедливість, бо тільки вона є від Бога. Сьогодні нас повчають: „Ваша дорога повинна йти зі сходу на захід". Ні! Не так. У нас є свій шлях – зовсім не схожий на інші. Ми повинні нарешті розгледіти свою дорогу! Ми повинні нарешті вірити своїм очам! Бо не зціляє Господь тих, хто має сумнів у серці та дивиться на світ через чужу лорнетку.

Сувора диктатура справедливості – ось що таке справжня демократія. Беззаперечне підпорядкування закону – ось що таке справжня свобода. Говоримо закон – бачимо справедливість. Бачимо справедливість – поважаємо закон.

„Ви ще не вірите в нашу демократію?" - запитує дядько Сем в іранців, показуючи пальцем на Югославію, Афганістан та Ірак. - Тоді ми летимо до вас!"

„Ви ще не вірите в наші закони?" - питає кремлівський байкар у таджиків, весело киваючи на Чечню.

„Ви ще не розгледіли справедливість?" - запитує нас „рідний" олігарх, демонструючи руки, які „ніколи не крали", та ховаючи ноги, які спритно пхають під стіл черговий мішок із грішми...

У світі вирують революції. Ніби великою морською хвилею одна влада криє іншу. І тільки брудний нещасний бомж на міському звалищі залишається байдужим до всього. Він, як завжди, просто хоче їсти.

Ігор Піголь

НЕСІТЬ ПРАВДУ НА СХІД І ПІВДЕНЬ

Поділяю стурбованість деяких авторів публікацій газети „Нація і держава" ставленням до націоналізму в Україні, особливо на сході. Донеччани вибиті з рівноваги провалом свого кандидата Януковича; народ розгублений, багато хто по-новому осмислює події в Україні. Погоджуюсь із думками Мирослава Плая ("Кадрові розчарування" ч. 9-10): "ЗМІ під патронатом держави мають нести людям правду про український націоналізм. Вони повинні якнайшвидше зруйнувати ворожі міфи, наклепницькі легенди про нього. Треба нести правду на схід і південь, а не залишати їх на ідеологічну поталу шовіністам. Духовне об'єднання України можливе тільки на грунті правди, без жодних поступок шовіністичній брехні".

На моє переконання, першою в ланцюзі нелегкої боротьби проти російського шовінізму має стати популяризація української національної ідеї. Всі ми чули про її існування, але на жаль, ніде не можна прочитати про її конкретний зміст! Для нас, жителів Лівобережжя, де мешкають представники більш як 100 націй (і це реальність!), зміст цієї ідеї взагалі залишається таємницею. Через незнання люди бояться української національної ідеї та українських націоналістів, які є носіями цієї ідеї. Я з власної ініціативи простудіювала кілька книг і журналів, поки знайшла її зрозуміле і влучне пояснення: "Самостійна, соборна, незалежна Україна". Тільки тоді полегшено зітхнула: як же все просто, природно й ніяких підступних випадів ані проти Росії, ані проти інших держав!

Можливо українцям від прадідів, тим паче жителям західних областей мої турботи здадуться смішними, але для нас - східняків, які потрапили в Україну в дорослому віці й не мали можливості вивчати історію України зі школи, такі знання про нову Батьківщину вкрай потрібні, щоби свідомо працювати на її добробут. Хотілось би, щоб саме "Нація і держава" частіше зверталась до пояснень української національної ідеї.

Ірина Молчанова, голова Маріупольської філії Союзу Українок, член НСЖУ

НОВІ СОЮЗНИКИ МОРОЗА

Не вірю я Морозу. І вам не раджу. Після провокації на мовному грунті, коли цей соціаліст запропонував надати російській мові офіційний статус в Україні, його соцпартія уклала угоду про співпрацю з російською партією „Родіна", яку очолює Д. Рогозін, людина, замолоду тісно пов'язана з КДБ.

Партія Рогозіна об'єднує російських ультрашовіністів, які не визнають державність України. „Родіна" взяла найактивнішу участь в антиукраїнській пропаганді під час конфлікту навколо острова Тузли. Причому деякі українці ще пам'ятають, як фюрер „Родіни" Рогозін знущався з України в телевізійному ефірі під час телемосту Київ-Москва. Рогозін та його прихильники є носіями найреакційніших ідей, на тлі яких навіть Путін виглядає демократом і лібералом. Саме тому деякі російські газети називають Рогозіна та партію „Родіна" – нацистами. Але це – російські нацисти, їхньою метою є відродження московської імперії та знищення української держави. До парламентської фракції цієї партії входить такий собі С. Бабурін, який на початку 90-х казав українському послу в Москві Крижанівському: "Якщо Україна найближчим часом не приєднається до Росії - між нами буде війна". Нещодавно члени партії Рогозіна побилися з Жириновським, з'ясовуючи, хто з них відданіший імперській ідеї.

Рогозін ще й нині очолює так званий „Конгрес російських громад", що створював п'яті колони на теренах нових незалежних держав. Всілякі „рускіє блокі" в Україні – це теж плоди діяльності Рогозіна. Останнім часом Рогозін дорікає навіть Путіну, що той недостатньо жорстко ставиться до України, і вимагає, щоб Росія перекрила Україні газ і нафту.

А чим же пояснює свій союз з тими, кого навіть російська преса звинувачує в ультрашовінізмі, Олександр Мороз? А тим, що партія „Родіна" може прийти до влади в Російській Федерації. І що, тоді їм потрібні будуть „свої люди" в Україні в особі Мороза та його соціалістів?

Здається, Олександр Мороз заради свого прагнення влади готовий до співпраці з будь-якими політичними силами, хоч з Усамою Бен Ладеном, не кажучи вже про російських імпершовіністів-україножерів. Себто від нього можна очікувати на найдивовижніші політичні кроки, всупереч національним інтересам України. Отже, він є надзвичайно небезпечним союзником „Нашої України", який може завдати удару в спину. Та й вже завдає.

А що стосується приходу до влади в Росії Рогозіна, то це справді можливо, адже режим Путіна не зміг виконати основних завдань щодо відновлення імперії, і КДБ може покласти це завдання на відвертих нацистів на чолі з Рогозіним - він для них теж „своя людина". Чи Мороз також?

Такі політики, як Мороз, для України небезпечніші, ніж відверті вороги, тому що удають „своїх", мовою українською послуговуються і за походженням - „щирі" українці, але насправді ведуть Україну до імперської кошари. І те, що ворог України Рогозін потребує малоросійського „козачка" Мороза, свідчить про те, що цей російський політик має далекосяжні плани щодо України, які можуть коштувати нашому народові великої крові. То ж будьмо пильними. І щодо Рогозіна, і щодо Мороза.

Євген Степанюк

ОПОЗИЦІЯ? КРИМІНАЛ

Майже на всіх теле- і радіоканалах не вщухають теревені щодо створення в державі опозиції. Йдеться про „жорстку", „цивілізовану", „конструктивну" (та ще чимало інших епітетів) опозицію. „Ми бачимо в опозиції, – промовляють диктори, - представників комуністів, СДПУ(о), „Партії регіонів", декого з трудовиків та аграріїв..." А чому в опозиції? Український народ хотів би бачити багатьох представників цих партій за гратами. Чи порушено кримінальні справи проти недолугих „Іванів", які аж тричі проголосували за „послідовного", „справедливого", тому що той „лідер"? А їхній лідер, поправивши своє здоров'я десь там під Москвою, сьогодні вільно пересувається регіонами і підбиває спільників до опозиційної боротьби з новою владою. До речі, дехто з них вже схаменувся і намагається відцуратись свого „лідера". А хто відповідатиме за численні фальсифікації під час виборів та антидержавне збіговисько в Сєвєродонецьку, за погрози розтину держави, що лунали під час мітингів на підтримку „лідера" в Севастополі, Харкові, Луганську, Донецьку та інших містах?

А вічні „опозиціонери"- комуністи? Чи не вони є спадкоємцями та ідейними носіями тих, які вигублювали українців мільйонами, нищили нашу культуру, відбирали мову, морили голодом, гнали під кулі за свої маразматичні цілі, гноїли по таборах і тюрмах?

Що ж це за опозиція? Мовляв, не смійте займати, це ж бо не кримінал – це політика; я не злодій – я опозиціонер.

То, може, нова влада таки захистить отих „опозиціонерів" від гніву народу, подбавши про їхню безпеку у в'язницях? Це ж таки буде і справедливо, і гуманно, та водночас жорстко, цивілізовано і конструктивно.

Олександр Олександрович, заступник голови Севастопольської МО КУН

ПРО НАБОЛІЛЕ

ШКОЛА ПОТРЕБУЄ РЕФОРМ

Кого сьогодні виховує школа, особливо в південно-східних регіонах? Чи потрібні українському народові спеціалісти, які вміють добре торгувати Батьківщиною, але не вміють її любити? Хтось скаже, що за умов, коли в багатьох школах навіть не вистачає підручників, технічних засобів, наочних посібників і реактивів, а деякі не мають ні тепла, ні їдальні, дбати за патріотизм – не на часі. Однак і за таких умов можна багато чого змінити, було б лише бажання.

А які знання отримують наші школярі? Потрібно, щоб учні не просто відвідували школу, відбуваючи таку собі загальноосвітню повинність (що врешті-решт призводить до зневіри у власних силах, апатії і застою), а розвивали наявні здібності, виростали активними повноцінними громадянами.

Сьогодні в школах практично немає здорових дітей. Щоденно по 7-8 уроків плюс 2-3 години на виконання домашніх завдань - чи не занадто важкий тягар для ще не сформованої дитячої психіки? Додамо сюди забруднення навколишнього середовища і низький достаток. А потурбуватись про літній відпочинок дітей, про їхнє оздоровлення чиновники не квапляться...

В сучасному суспільстві з розвиненими теле-, радіо- і комп'ютерними мережами школа перестає бути джерелом інформаційно-виховного процесу. Влада повинна захистити наш інформаційний простір. А школа мусить посилити свою виховну роль. А чи зможе вона це зробити, коли саме міністерство спонукає українців писати заяви про звільнення від навчання рідною мовою, коли в школі відсутні новітні технічні засоби, коли учнів виховують лицеміри, які агітують за „двічі судимого", коли вчитель не має коштів, щоб прогодувати свою сім'ю, а щедро фінансовані ворожі ЗМІ пропагують пристосуванство й аморальність замість патріотизму і здорового способу життя? Питання не риторичні. Отже, освіта потребує негайного реформування.

Павло Сущенко, АР Крим

АНТИУКРАЇНСЬКИЙ ТЕРОР

Місце події – м. Запоріжжя, вул. Тенісна, стихійний ринок. Під'їжджає вантажівка і декілька легкових автомобілів із співробітниками міліції. Далі – хто не встиг утекти, вантажать свій товар у машину. Хтось плаче, хтось сперечається, комусь вже викликали „швидку". На міліцейському слензі – це відпрацьовка району. Затриманих селян і мешканців міста ведуть до відділку міліції. Вилучений товар: картопля, цибуля, зелень, яблука, риба, печиво, цукерки тощо. На дільниці складаються протоколи огляду і вилучення. Начебто все правильно, все за законом. Хоча постанови райдержадміністрації про заборону торгівлі на вул. Тенісній немає, а це означає, що нехтуються принаймні п'ять статей Конституції України. Нікого також не турбує, що ці громадяни України перебувають за межею бідності, що їхній заробіток за добу становить 5-10 грн., що не від хорошого життя люди стоять на цьому ринку. А ще після суду треба сплатити штраф, з яких прибутків – невідомо.

Затримані йдуть в райадміністрацію, щоб знайти порозуміння з державними службовцями, просять дозволу торгувати на вул. Тенісній, поки не почне працювати приватний ринок, який добудовується. Прохачів чемно зустрічають, намагаються зрозуміти, але нічого не обіцяють. А наступного дня терор поновлюється. Міський провід КУН і районний осередок Заводського району м. Запоріжжя не будуть стояти осторонь цієї проблеми, адже порушуються конституційні права українців. Тим більше, що значна кількість людей з цього базару безпосередньо брала участь у передвиборчій кампанії В. Ющенка, а деякі мають грамоти від нього. Запоріжжя вже не те. Антиукраїнський терор – не пройде.

В. Підлобників,
голова МО КУН м. Запоріжжя

НА СТОРОЖІ МОВИ

Українці завжди прагнули знати кілька мов. Ще донедавна українці західної України знали німецьку, бо ж перебували під владою австрійців; на Галичині - польську, на Буковині - румунську, на Закарпатті - угорську, а згодом мешканці цих споконвічних українських земель, перебуваючи під владою російської імперії, змушені були знати ще й російську мову. І нині українці цих земель на запитання іншою мовою, намагаються нею відповідати. Це вважається ознакою високої культури людини і засвідчує її повагу до співрозмовника. Зовсім інакше поводяться російськомовні в Україні. Чимало знаємо таких, які мешкають, наприклад, на Галичині чи Буковині вже понад півстоліття і на вітання: „Добрий день", – відповідають: „Зрасць". Хіба це по-людськи?

У Росії проживають мільйони українців, але українського на державному рівні не мають нічого, а нещодавно було заборонено українське громадське радіомовлення на теренах здавна заселеної українцями Кубані. Краще б Янукович з Симоненком, Вітренко і Морозом відстоювали українську мову для українців на теренах Росії.

На сході й півдні України мало поваги до української мови. А хто українською скаже кілька слів, того називають націоналістом. Але ж націоналізм стає дієвим там, де є національне гноблення. Націоналізм – це захисна реакція нації, яка хоче зберегти себе. А найпершою ознакою нації є мова. Усі ми пам'ятаємо, як за часів СРСР українців після закінчення ВНЗ посилали на роботу за Урал, а росіян - в Україну. Закривались навчальні заклади з українською мовою навчання. А скільки українців було силоміць вивезено до Сибіру та Казахстану?

Російська мова й нині лякає старше покоління свідомих українців, бо сторіччями з нею били, катували, розстрілювали, вішали. З російською мовою вирізали гетьманську столицю Батурин, зруйнували Запорізьку Січ, замордували українську красу та юність під Крутами, знищили Армію УНР і УПА... А 1944 р. Берія і Жуков підписали наказ № 0078 "Выслать всех украинцев с Украины!" А ще ж були сотні інших російських указів про заборону нашої рідної мови.

Ми, нинішні українці, маємо безліч причин, щоб стати на захист нашої найсвятішої ознаки - української мови! Не даймося!

Михайло Іванюк,
вояк УПА, м. Вижниця

ВЕЛЕТЕНЬ ДУХУ

МИСЛІТЬ ВІТЧИЗНОЮ

Святішого Отця немає серед нас. Мені це болить, бо саме Він був посланцем миру з пальмовою гілкою в руках, посланцем Бога.

Я багато читала про Папу Івана Павла II. Щороку слухала його вітання українською мовою на Великдень і Різдво. Пробачити собі не можу, що не поїхала на зустріч з ним, коли він відвідував Україну...

Він Отець усіх людей на планеті, бо не тільки на словах, а й прикладом свого життя вчив справжнього християнського патріотизму, любові до свого народу, до його традицій і рідної церкви. І його десять заповідей для польського народу - це заповіді і для нас, українців, також:

1. Не забувай, що найвищим добром є Бог, і без нього не зрозумієш самого себе і не знайдеш суті життя.

2. Не відрікайся імені свого народу, ані його історичного досвіду, бо то його власний корінь, його мудрість, хоч і гірка, і чинник його слави.

3. Пам'ятай, що куди тебе не кине доля, ти завжди маєш право аж до кінця своїх днів залишитися членом свого народу.

4. Навіть за найгірших обставин, змінюючи середовище чи громадянство, не забувай віри і традиції своїх предків, якщо хочеш, щоб твої брати і твої діти не забули тебе. Родина повинна стати як церква: учителькою і матір'ю.

5. Шануй свій народ, розголошуй його добре ім'я і не дозволь, щоб воно було надуживане противником для його власних політичних, шовіністичних чи якихось інших цілей.

6. Не дозволь, щоб твоя родина і твій народ були ким-небудь обкрадені, принижувані чи безпідставно очорнювані.

7. Не вивищуй себе чи свого народу понад справжні заслуги і понад інші народи, але радше покажи їм те, що в твоєму народі найкраще.

8. Учися від інших народів усього, що в них добре, але не повторюй їхніх помилок.

9. Пам'ятай, що мати родину-народ є великим привілеєм, який походить від природного права людини, але не забувай, що Батьківщина – це величезний спільний обов'язок.

10. Пам'ятай, що ти є дитиною народу, що його Матір'ю і Княгинею є Богородиця Марія, дана як поміч в обороні. Повторюй часто Молитву польських сердець: „Я при Тобі пам'ятаю, стережу".

Але ж Матінка Божа – це Мати всього людства. Ісус Христос доручив нас під її опіку на Хреснім дереві. Тож пам'ятаймо і ми заповіді Святішого Отця.

„Мов таємничий корінь, котрий з мене перебігає до інших, аби всіх огорнути в минувшину, значно давнішу, ніж кожен з нас: з неї почався... Мислю Вітчизною, - так її замикаю у собі, мов скарб", - писав у своєму вірші Іван Павло II. Боже наш, зроби так, щоб це зрозумів кожний: мисліть Вітчизною, мисліть своєю рідною мовою.

Антоніна Спільна,
проста гуцулка з с-ща Кути,
що на Косівщині

НА ЗАХИСТ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

СПРЯМОВАНИЙ ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ, ЯКИЙ ПІДПИСАЛИ ГОЛОВИ СУМСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ: Б. МАНЖЕЛА, В. ГОЛУБЧЕНКО, О. ПОДОЛЬСЬКИЙ, І. МОЗГОВИЙ, О. ПЕРЕТЯТЬКО, В. КРИВЕНКО ТА ІНШІ.

Політика нищення сіонізмом та шовінізмом духовності, культури, здоров'я та самого життя українства у ХХ столітті не змінилася і за часів умовно незалежної України, за винятком хіба що форми. Лише Помаранчева революція дала певну надію на припинення геноциду, зокрема духовного.

Через відсутність державницької політики, в українському інформаційному телерадіопросторі господарюють власники, які представляють чужу культуру, чужі інтереси. Вони і визначають зміст і мову своєї інформаційної продукції.

Фактично з телеекранів "Інтера", "1+1" та інших усунули популярний жанр українського мистецтва - естраду. Небезпечними для української культури є й передачі коротскохвильових радіостанцій *("Авторадио", "Мелодия", "Русское радио"*, різного формату *"Шансони"* та інші).

Двічі на добу радіо *"Мелодия"* подає кількахвилинну передачу *"Хронограф"* - "о замечательных людях и событиях нашей эпохи". Автори передачі віддають перевагу відомим іменам царсько-радянської доби, світовим і дуже рідко - українським. Якби автори були неупередженими, то на сторінках "Енциклопедії українознавства" вони знайшли б немало імен українців і подій, які заслуговують не тільки на згадку, але й на повагу.

Правовою перешкодою щодо захисту національної безпеки залишається анонімна угода між Кабінетом Міністрів України і урядом Російської Федерації про співпрацю в галузі телебачення і радіомовлення від 23 жовтня 2000 року. Хто і коли відкриє усі формати цієї угоди широкому загалу?

Цілодобово мовить російською телеканал "Україна", віддзеркалюючи погляди сепаратистів та проросійські інтереси.

Усі концертні зали, філармонії, театри, інші видовищні заклади всуціль окуповані російською попсою. Ніхто не контролює сплату податків цими горе-гастролерами, а вони безперешкодно викачують з України величезні грошові суми.

Зумисно зруйновано матеріальну базу кінематографа. Тому нас і частують заїждженими радянськими фільмами. Інколи розбавляють "Сорочинським ярмарком", озвученим мовою Вєрки Сердючки. Та переважають на телеекранах сучасні іноземні фільми, далекі від *"утвердження творами кінематографії ідей гуманізму, загальнолюдських, національно-культурних та духовних цінностей".*

Встановлена квота демонстрування національних фільмів не дотримується телеканалами. За даними моніторингу Міністерства культури, національні фільми займають лише 10% з 30 передбачених нормативами. А щоб хоч якось скрасити українофобство, аборигенам замість україномовного озвучення подають титри українською. Це принижує нашу національну гідність.

Формальні потуги Верховної Ради України захистити українську (а не національну) культуру та інформаційний простір нашої держави і навіть створення Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради для розслідування діяльності Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення протягом 2000-2002 рр. не дали позитивних наслідків.

Рекомендації парламентських слухань "Українська культура: стан та перспективи розвитку" (26.12.02р.) "відновити в структурі Кабінету Міністрів України сектор з мовної політики" зависли у повітрі.

Мовною проблемою Л. Кучма доручив опікуватися соціалісту І. Чижу, який неприхильно ставиться до батьківської мови.

Політичний режим Л. Кучми успішно поховонив три державні програми впровадження та розвитку української мови. І встиг затвердити четверту на 2004 - 2010 рр. 20 квітня ц.р. Верховна Рада України має розглянути не стан української культури, а культурну політику. Про дотримання законодавства чомусь немає і згадки у відповідній постанові парламенту.

Мовне середовище, мовне будівництво - це прерогатива держави. Обіцянки про будівництво справжньої незалежної демократичної України з міцними духовними й матеріальними підвалинами на руїнах української культури, на наш погляд, залишаються авантюрою, глумом над її тисячолітніми творцями. Європейська спільнота, куди ми так прагнемо, дбайливо оберігає свою культуру і вважає її запорукою високого рівня життя. На жаль, панівна верхівка України діє у зворотному напрямку.

Ми звертаємось до вас з настійною вимогою: зупинити антиукраїнську політику і стати на захист української культури в усіх її галузях. Це додало б новій владі снаги, зросла б її популярність у народі, адже українці називають новообраного Президента народним,"- йдеться у листі.

БОЙОВІ ДІЇ УПА БУЛИ ЗАКОННИМИ І СПРАВЕДЛИВИМИ

ЗГІДНО З НОРМАМИ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

❮1 Вказаний в законі для ветеранів УПА реабілітаційний часовий термін “1941 - 1944 рр.” має під собою не юридичну основу, а ідеологічну і пов'язаний не з правовим статусом населення Західної України, а з датою вступу в неї Червоної армії і початком бойових дій проти неї українських повстанців. Але Червона (радянська) армія не була українською урядовою армією. Присутність в її складі мільйонів силоміць і незаконно мобілізованих громадян УНР не свідчить про її український характер. Вона була російською армією, яка на своїх багнетах принесла не мир, а сталінські репресії. Тому боротьба проти неї була війною справедливою і правомірною, а ті, які її вели - не бандити, як твердить і досі російська пропаганда, а комбатанти.

Згідно з IV Гаазькою конвенцією про закони і звичаї сухопутної війни 1907 р., а також Женевською конвенцію 1949 р., комбатанти – це ті, які ведуть під час війни бойові дії проти ворога. Вони не є кримінальними злочинцями.

Женевські конвенції 1949 р. поширюють закони і звичаї війни на “конфлікти, які не мають міжнародного характеру”, і вже тим самим узаконюють народну війну, допускають підпорядкування збройних сил уряду (або владі), не визнаному державою-окупантом. У Західній Україні таким не визнаним СРСР українським підпільним урядом була Українська Головна Визвольна Рада, створена 1944 р., і якій підпорядковувалася УПА.

З погляду загальноприйнятих законів і звичаїв війни, партизанський рух на окупованій агресором території є правомірним. Партизани є комбатантами. Партизанська війна є особливим видом народної війни і має справедливий характер. Для визнання в якості „воюючого" IV Гаазька конвенція вимагала від осіб зі складу партизанських сил, “відкрито носити зброю і дотримуватися законів і звичаїв війни”. Цим вимогам бійці УПА відповідали.

СРСР же положень міжнародного права не дотримувався, ігнорував законний статус партизанського руху і всіх інших видів руху опору на окупованих ним територіях. Натомість СРСР вимагав застосування права війни до власних партизанів, а також надавав значну допомогу партизанам Туреччини, Китаю, Анголи, Мозамбіку, деяких інших країн. Таке ось комуністичне фарисейство.

Щоб позбавити УПА підтримки цивільного населення, СРСР порушував міжнародні конвенції, ним же підписані, і практикував у Західній Україні жорстоке поводження з місцевими жителями, катування, взяття заручників, посягання на людську гідність, засудження і застосування покарання без попереднього судового рішення, депортації на територію Росії в місця з суворими кліматичними і побутовими умовами. Усе це робилося руками працівників каральних органів, які зараз користуються захистом згаданого Закону України, а також тих, які значаться в ньому як “колишні військовослужбовці, особи вільнонайманого складу, а також колишні бійці винищувальних батальйонів, взводів і загонів захисту народу та інших формувань, що брали безпосередню участь у бойових операціях з ліквідації диверсійно-терористичних груп фашистської Німеччини та інших незаконних формувань і груп на території колишнього Союзу РСР".

Що ж до “злочинів проти миру й людяності”, які приписують УПА, то *злочини проти миру* – це планування, підготовка, розв'язання, ведення агресивної війни або війни з порушенням міжнародних договорів, угод або запевнень, або участь в загальному плані або змові, скерованих на здійснення будь-якої з названих дій (укладення пакту Молотова-Ріббентропа між радянською Росією та фашистською Німеччиною); а *злочини проти людяності* - це вбивства, поневолення, заслання та інші жорстокості, здійснені щодо цивільного населення до і під час війни або переслідування з політичних, расових чи релігійних мотивів (голод 1933-го року, інші політичні репресії проти українців в СРСР). Звинувачення у скоєнні злочинів проти миру й людяності було висунуте групі керівників Німеччини Міжнародним воєнним трибуналом на Нюрнберзькому процесі. Спроба представника СРСР виставити українських націоналістів як “диверсійно-терористичну групу фашистської Німеччини” була відметена трибуналом через безпідставність.

Інкримінація українському народу чи якійсь його частині “злочинів проти миру й людяності” - це не тільки абсурд, злочинна некомпетентність, а умисна політична провокація. Український народ був злочинно позбавлений своєї держави і не брав участі в міжнародному житті 20-40-х років як його повноправний суб'єкт. Він не був серед паліїв Другої світової війни, а навпаки, став її жертвою. І те, що в Законі України є закиди українцям у здійсненні тяжких міжнародних злочинів, які навіть Міжнародним трибуналом відкинуті, свідчить лише про антиукраїнську спрямованість цього закону, його провокаційний характер, безсоромний наклеп. Це є кривдою мільйонів полеглих, замучених, вигнаних з рідної землі українців. Це кидає тінь на весь український народ, а також на литовців, білорусів, латвійців, естонців як на німецьких колаборантів. І це мусить бути виправлено.

Щодо країн Балтії, то вони давно визнали своїх учасників Руху Опору проти СРСР комбатантами. А в Україні їх офіційно звуть членами “диверсійно-терористичних груп фашистської Німеччини”. Як це зрозуміти на фоні наших міждержавних зв'язків?

Згідно з міжнародним правом бійці Української Повстанської Армії і члени збройного підпілля Організації Українських Націоналістів є учасниками бойових дій. Це означає, що репресивні заходи, застосовані щодо них відповідними каральними органами Радянської Росії-СРСР, були незаконними. Потерпілі мають бути не просто “реабілітовані" - уряд України повинен вимагати від правонаступниці СРСР - Російської Федерації відшкодувати членам ОУН-УПА моральні й матеріальні збитки. Депортовані в Сибір і на Крайню Північ РРФСР українці коштом Росії мають бути повернуті в Україну. Працівники так званих „правоохоронних" та інших каральних органів колишнього СРСР, які проживають на території України, всі повинні пройти перевірку на їхню причетність до геноциду українського народу в 1917-1991 рр. Винні мають бути позбавлені покровительства Закону України “Про статус ветеранів війни...", їхні справи мають бути передані в суд для винесення рішення згідно з чинним законодавством та міжнародними зобов'язаннями України про покарання воєнних злочинців.

До кримінальної відповідальності повинні бути притягнуті ті, які в часи існування СРСР, а також всі ці чотирнадцять років розпалюють міжнаціональну ворожнечу, зводячи наклепи на український народ і його національно-визвольний рух.

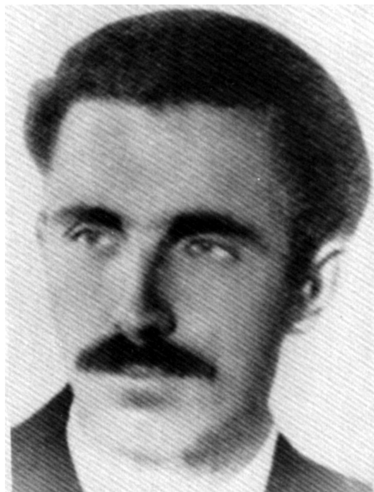
Україні потрібне не національне примирення, а національна справедливість.

Дмитро Грицай

 КОНГРЕС У ДІЇ

ДРОГОБИЧЧИНА ПАМ'ЯТАЄ ГЕНЕРАЛА ПЕРЕБИЙНОСА

Щороку в перших числах квітня в с. Дорожів Дрогобицького району з'їжджаються ветерани національно-визвольних змагань, члени місцевих осередків Конгресу Українських Націоналістів, щоб вшанувати пам'ять керманича штабу УПА генерала Дмитра Грицая (Перебийноса), який народився в цьому селі 1907 р.

Так було і цьогоріч. Спершу біля хати, в якій жила родина героя і на якій розміщено його барельєф, відбулася панахида, а згодом численна процесія рушила до центру села. На місці, де має бути пам'ятник Дмитру Грицаю, священики УГКЦ та УПЦ КП відправили поминальний молебень. Потім відбулося віче, на якому виступили станичний Дрогобицького Братства ОУН-УПА С. Яворський, голова районного проводу Конгресу Українських Націоналістів Т. Метик, голова Дрогобицької райдержадміністрації М. Кравець, депутат Львівської облради К. Іваночко, сільський голова І. Грицик, директор школи І. Макух.

У виступах наголошувалось, що все своє життя Дмитро Грицай присвятив боротьбі за волю і незалежність України та її народу. Він двічі перебував у концтаборі Береза Картузька. В 1943 році був заарештований німецькими окупантами. Після визволення з табору бойовим відділом ОУН стає військовим референтом Проводу Організації. З січня 1945 р. очолює штаб УПА.

Восени 1945 р. Дмитро отримує від УГВР та Головного командування УПА важливу місію за кордоном. Переходячи разом з членом Проводу ОУН Маївським – „Тарасом" Чехословаччину, потрапляє в засідку чеської поліції. Під час нерівного бою Маївський застрелився, а генерал Перебийніс був схоплений і запроторений до в'язниці. Незважаючи на тортури, жодних таємниць катам не видав. На жаль, там його життєвий шлях обірвався.

У виступах також згадувалося, що вся сім'я Дмитра Грицая в роки більшовицької окупації була піддана гонінням. НКВД - КДБ постійно стежив й переслідував його дружину та синів.

Нині, наголошували промовці, необхідно спорудити пам'ятник герою, а ще - збудувати таку Україну, про яку він мріяв: багату і сильну.

Тарас Михайлів

УКРАЇНСЬКА МОВА - КОНСОЛІДУЮЧА

Вінницька ОО КУН висловлює глибоку стурбованість з приводу антиконституційних закликів про надання російській мові статусу офіційної, які продовжують лунати вже після перемоги Помаранчевої революції. Особливо прикро чути такі заклики від осіб, котрі виступали союзниками В. Ющенка, зокрема від голови Соціалістичної партії України, народного депутата О. Мороза, який намагається провести законопроект про утвердження російської мови як другої державної.

Категорично заявляємо: збереження української мови як єдиної державної в Україні - запорука подальшої консолідації українців - як на Батьківщині, так і поза її межами; це умова збереження українцями усього світу своєї національно-мовної ідентичності; протистоятимемо будь-яким спробам применшити чи зруйнувати незамінну консолідуючу роль українського слова.

Віталій Гусар, голова ОО КУН

ВИМАГАЄМО ВІДСТАВКИ САДИКОВА

Миколаївський КУН провів ряд заходів, спрямованих на відставку Миколаївського голови ОДА пана Садикова. 6 березня голова ОО КУН Софія Яценьо на прес-конференції оприлюднила протесну заяву організації до Президента України з вимогою відправити “губернатора" Миколаївщини у відставку.

10 березня миколаївський Конгрес провів пікетування будівлі Секретаріату Президента, а 18 та 25 березня – пікетував облдержадміністрацію. Оскільки пан Садиков не хоче добровільно залишити свою посаду, а Президент не реагує, найближчим часом націоналісти мають намір розбити наметове містечко в обласному центрі.

Прес-служба Конгресу

Світла пам'ять Богдану Кочергану

Відійшов у Вічність наш побратим, голова Шевченківської РО КУН м. Києва Богдан Кочерган. Все своє нелегке життя він віддав служінню Україні й українській нації. Націоналістичні погляди і національна гордість були його життєвим кредо.

Він був мудрим вчителем для молоді й надійним другом.

Висловлюємо щире співчуття його рідним.

Пухом тобі земля, дорогий Друже, Царство Небесне.

Побратими-націоналісти

ВІДДАЙМО ШАНУ ВОЯКАМ УПА!

„Представники" українського народу в Верховній Раді на чотирнадцятому році незалежності ніяк не спроможуться визнати вояків Української Повстанської Армії борцями за волю України. То кого ж вони представляють у парламенті?

Українських хлопців мобілізували до лав радянської армії на боротьбу з німецькими загарбниками, не запитуючи їхньої згоди. Дехто йшов на війну добровільно – працювала пропаганда. А якби й не захотіли воювати, то за ними йшли «заградотряди», які дулами автоматів давали їм «право» йти тільки вперед.

Вояки ж УПА йшли добровільно на жертви за здобуття незалежності України. Їхня жертовність була подиву гідна, викликала захоплення. То чи можна зрівнювати тих, хто пролив кров не за Україну, і тих, хто повторював як заповідь: «Здобудеш Українську державу або згинеш у боротьбі за Неї»? Це означало б зрівнювати повстанців з тими 1783 особами, які в 1945 році під виглядом бандерівців катували населення Західної України й тепер вважають себе учасниками бойових дій і отримують пільги й нагороди. Зрівнювати їх означало б принижувати гідність борців за волю України.

Примирення потрібне. Шану тим, хто боровся з гітлерівцями, віддавати треба. Але подвиг тих, хто боровся і йшов на смерть зі священним гаслом «Слава Україні!», потрібно оцінити за окремим статусом. Будемо вірити, що прийде час, коли Україна вшанує своїх справжніх героїв.

Гнат Біжик, м. Нова Каховка, Херсонська обл.

нація і держава
12.04 – 18.04. 2005 р.

"БИЛИЦІ ДІДА ГРИЦЯ" ТА "ВЕСЕЛІ КОРАБЛІ" НА ПОРОЗІ В ДІТВОРИ

Істинна ментальність нашого народу яскраво проявилась нещодавно на київському Майдані, зачарувавши і вразивши собою весь світ. Тепер маємо ретельно і уважно - "від матері доні" - добро передавати. І як свідчить досвід віків, починати цю роботу треба, в буквальному розумінні, з пелюшок. І чи не найпершими і найкращими помічниками матері в цій відповідальній і непростій справі мають бути дитячі книжечки - добрі, розумні, прекрасно ілюстровані. Саме такі, які видавництво "Веселка" дарує дітям у серії "Українській дитині". В ній веселчани зібрали твори для найменшеньких - всі ті скарби, які видавництво надбало за 70 років.

Починалася ця серія ще в перші роки незалежності збірочкою казок Оксани Іваненко (художник Олексій Міщенко). За нею послідували справжні подарункові перлини, такі як "Побрехеньки для Яремки" Івана Світличного (малюнки Вікторії Ковальчук). Ця книга має особливу ауру і з великою делікатністю, тактом і дуже тонко виховує у малечі почуття любові до матінки-України, відчуття причетності до своєї нації.

Схоже, влада нарешті зрозуміла значення національної книги у вихованні майбутніх громадян і минулого року зробила державне замовлення на видання з названої серії, фінансувавши вихід 5-ти з них. Це, зокрема, віршована казка І. Франка "Лис Микита", ілюстрації Сергія Артюшенка (його казка "Коли ще звірі говорили" також в оформленні Сергія Артюшенка вийшла в цій же серії раніше).

Сподобається дітям, а ще матиме надзвичайно позитивний вплив на розвиток їхніх душ та світосприйняття також надзвичайно ошатна (малюнки Тетяни Юрченко), добра, вигадлива книжка-откровення Віктора Терена: "Риба, яка вміла грати на трембіті".

Подарункове видання, у якому зібрані українські народні казки для найменшеньких, "Два півники" – можна розглядати як книжку прекрасного художника Володимира Голозубова. В ній зібрані майже всі ілюстрації, які він зробив свого часу для "Веселки". Пан Володимир дуже любив і розумів дітей, ілюстрував для них книжки українських письменників - Миколи Вороного, Михайла Коцюбинського, Платона Воронька, Наталі Забіли.

Днями у "Веселці" побачила світ книжка улюбленця дітей Грицька Бойка "Билиці діда Гриця" (малюнки Володимира Ширяєва). Трохи затримується в дорозі до малят "Веселий корабель" Наталі Забіли, який діти незабаром побачать очима видатної художниці Ольги Якутович.

І на черзі в серії "Українській дитині" видавництво "Веселка" має ще дуже багато мудрих світлих актуальних нині книжок. Тож слідкуйте за новинками й допомагайте своїм любим, найкращим, найріднішим відкривати духовний світ свого народу і щедро черпати з його глибин.

Галина Мойсеєва

НАШЕ ГАСЛО "БОГ І УКРАЇНА"

Студентський рух зробив вирішальний внесок у перемогу демократичних сил на виборах. Стала історією Помаранчева революція, а разом з нею й „ПОРА", „Чиста Україна", „Студентська хвиля" та інші, залишивши по собі яскраві наліпки-агітки на рюкзаках у вагонах метро, на стінах підземних переходів - всюди, куди дотягнулася молода революційна рука. Що буде з цими організаціями у майбутньому? Де і як буде задіяно новостворений політично активний прошарок української молоді?

У домашній бібліотеці я натрапив на книгу еміграційного українського письменника Юрія Семенка „Наталя та Микола Павлушкови", в якій ідеться про зародження та розвиток українського молодіжно-патріотичного руху на початку XX ст. Спілка української молоді (СУМ), заснована Павлушковими, існує й досі - це молодіжна організація з розгалуженою всесвітньою мережею осередків.

Цього року СУМ в Україні святкуватиме своє 80-річчя. Нині СУМ займається виховною роботою серед молоді. Гаслом організації залишається „Бог і Україна".

На мій погляд, головною метою таких організацій має бути не виховання своїх активістів, а донесення ідей до широкого загалу. От, скажімо, навіщо проводити вшанування пам'яті Романа Шухевича у вузькому сумівському колі, зайвий раз переконуючи своїх членів у тому, яким героєм був головнокомандувач УПА? Всі й без того шанують подвижника. А чи не ліпше було б розповісти про українських героїв широкому загалу? Адже якби про ОУН-УПА дізналися якомога більше людей, вони б змінили своє ставлення до національно-визвольної боротьби. От, скажімо, в Одесі збираються перейменувати провулок Морський на провулок імені Романа Шухевича. Проте в одеському суспільстві розгорнулась полеміка - багато людей виступили проти перейменування, називаючи Романа Шухевича фашистом та зрадником. Отут би й стала в нагоді молодіжна організація.

Тарас Дем'яненко

ПЛЕКАЙМО НАШУ САМОБУТНІСТЬ

Кожен народ зберігає у генетичній пам'яті свою неповторну картину світу, органічно поєднану з образом рідної землі, яка дає животворчу енергію всім, хто ще не втратив свого національного коріння. Тож чи маємо право забувати заповіти наших далеких і близьких предків, передані нам у своєрідній мистецькій формі? А що ми передамо своїм дітям?

Для нас зараз важливим є відродження етнічної самобутності через речі побуту, вбрання, звичаї, обряди, мистецтво та культуру. Не загубитись серед інших народів, а продовжувати розвиватись далі і утверджуватись на найкращих українських традиціях – ось наше завдання.

Марія Залевська, майстер художньої вишивки НСМНМУ, м. Київ

УКРАЇНСЬКІ ДОРОГИ В МАЙБУТНЄ ВЕДУТЬ ОБАБІЧ БУГУ

Перемога Помаранчевої революції пробудила і в нас, українцях, які через історичні обставини проживають поза політичними межами України, нову надію. Надію на те, що врешті наблизиться до завершення процес впорядковування українського духовного простору, з якого викинуті будуть чужі символи та свята, а привернені національні герої і творці культури, що будуть знищені руйнівні для національного зростання міфи.

Одним з таких міфів є плекане протягом багатьохповоєнних десятиріч переконання, що Буг є кордоном, який відділяє Україну від зовнішнього світу. Але ж історія показує нам зовсім інший образ цієї ріки. Її течія сторіччями була комунікаційним шляхом, ниткою, на яку нанизувалися землі обох її берегів, на яких жили ті ж самі русини-українці – Галичина з Белзчиною, Волинь з Холмщиною, Берестейщина з Підляшшям. Втіленням соборності цих земель був князь і король Данило, адже без згадки про нього і його нащадків не можлива історія Володимира Волинського, Галича, Львова, Ярослава, Перемишля, Холма, Берестя та Дорогичина.

Україна й Польща, як сіамські сестри, зрощені цими прикордонними землями. Спроби їхнього розділення стали звичайним різанням солдатським багнетом по живому і рубанням кістяка сокирою...

Врешті, за участю сторонніх сил проведено державний кордон й етнічно зачищено ці території. Потерпілим від цього українцям і полякам залишився біль і почуття кривди та втрати.

І хоч думаючи про Лемківщину, Надсяння, Холмщину й Підляшшя - землі, які після 1944 року стали "Закерзонням", не можна забути про сум, то все ж таки треба шукати краси. І ця краса щоденно звучить в Україні - в музиці національного гімну, автор якої, Михайло Вербицький (1815-1870), народився в лемківському селі Улюч та спочив на вічність у надсянських Млинах (неподалік Ярослава, міста, заснованого великим київським князем, якого нащадки нарекли Мудрим). Звучить ця краса в незабутніх віршах іншого сина Лемківщини, Богдана Ігоря Антонича (1909-1937), найвидатнішого після Івана Франка поета Галичини.

Хранителями та співтворцями цієї краси стараємося бути й ми, українці, які, всупереч нищівним вихрам минулого, втрималися тут, на батьківській землі та не забули пам'яті роду. В кількох десятках церков і сьогодні відбуваються відправи в східному обряді, в школах діти навчаються української мови, діють суспільно-культурні організації, виходить преса, діють самодіяльні хори та колективи, працюють митці та письменники.

Щороку від Лемківщини до Підляшшя відбуваються різні імпрези: "Лемківська Ватра", "На Івана на Русаля", "На Івана на Купала", "Ніч Купали", Польсько-українські музичні зустрічі, Фестиваль української культури "Підляська осінь" тощо. Щороку на ці культурні заходи організатори запрошують виконавців з різних регіонів України. Окреме місце в культурному краєвиді займають музеї просто неба з пам'ятками української народної архітектури, як в Сяноку, Зиндранові, Голі чи Біловежі. Навіть ця невеличка жменька фактів та імен показує, що Лемківщина, Надсяння, Холмщина і Підляшшя, незалежно від ліній сучасних політичних кордонів, є невід'ємною частиною українського національного простору – тут народилися люди й відбувалися події, без яких українська історія та культура були б набагато біднішими.

Тому нашим природним прагненням є вписати в календарі подій, передбачених в рамках "Року України у Польщі", заходи, які б ширше показали постійну присутність українських акцентів в історичному та культурному краєвиді сучасної Польщі. Першим і дуже знаковим заходом цього року може бути відкриття каплиці-пантеону над могилою Михайла Вербицького в Млинах, побудованої за ініціативи Львівської облдержадміністрації, науково-культурних, мистецьких об'єднань і товариств Галичини та за сприяння органів державної влади і місцевого самоврядування Підкарпатського воєводства Польщі.

Зрозуміло, що така подія не могла б відбутися без присутності перших осіб обох держав. Для Президента України це була б не перша зустріч з українськими місцями Підкарпатського регіону, адже ще у вересні 2003 року, під час чергового Польсько-українського форуму в Криниці, народний депутат Віктор Ющенко покладав квіти на могилу всесвітньо відомого лемка, маляра-примітивіста Никифора Криницького (Епіфана Дровняка), зустрічався з представниками Об'єднання українців у Польщі та Об'єднання лемків. Тому й легко мені уявити Президента Ющенка не лише, як він покладає квіти на могилу о. Михайла Вербицького, але й як оглядає Холмську гору, де спочиває прах короля Данила, залишки городища в Дорогичині (де Данило прийняв королівський вінець), згодом молиться поміж хрестів Святої Гори Грабарки на Підляшші, а на завершення наповненого враженнями дня заспіває з підляшанами при вогнищі, палаючому на галявині серед Біловезької пущі.

Хочеться тут пригадати і слова, сказані нинішнім Президентом під час минулорічних урочистостей в Батурині: "Хто забуває власну історію, не має нормального майбутнього". Справді - в майбутнє ідемо саме слідами минулого, і лише від нас залежить, чи буде це впевнений марш слідами предків, чи, може, будемо тинятися навмання, оббиваючи стопи об каміння на чужому полі, а голови - об пам'ятники не своїх героїв. Після десятиріч поневолення й дошкульних ран, вчинених собі навзаєм, польсько-українські відносини повернули до стану, коли відділено "моє" від "твого", а поле боротьби перетворено на будівельний майдан добросусідського майбутнього.

Юрій Гаврилюк, м. Більськ, Польща

60 років тому в Павлокомі (3.03.1945) замордовано 365 українців і поховано в трьох скромних могилах. На світлині - одна з могил

МОЛИТВА

Дай Боже,
Щоб на світі не було війни,
Щоб в любові зростали сини,
Щоб кордони всі були відкриті,
Щоби людям хотілося жити.
Дай Боже,
Щоб ніхто не заключав дверей,
Щоб несіяно блудних ідей,
Щоб дружились з собою родини,
Щоб була ВІЛЬНА УКРАЇНА.
***
Перепрошую вас, брати-поляки,
За те, що ви так натрудились,
За те, що ви вигнали мене
з рідного гнізда,
Щоб мене сполячити.
Перепрошую за те, що несполячили
Ні сестер моїх, ні брата.
Десятиліття трудились ви багато.
Дарма, ми залишились.
Перепрошую вас, ксьондзи,
За те, що ви взяли наші церкви,
Що винесли з них посвячені
іконостаси,
За те, що мусили
поставити амвона,
За те, що мусили зняти ікони.
Ікони наші.
Перепрошую тебе,
католицький народе,
За те, що ти знищив нашу хату.
Перепрошую за те,
що ти мене не перепросив.
Може, досі вважаєш,
що я не гідний.

Василь Шляхтич, Вілканово, Польща

Юрій Краснощок

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

 ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Розділ сьомий

ОТРУТА З КРЕМЛЯ

Уряд на чолі з Ярославом Стецьком, створений у Львові 30 червня 1941 р. на підставі Акту незалежності, німці на початку липня 1941 р. заарештували. До концтаборів потрапив і Степан Бандера зі своїми рідними братами. Цим актом Гітлер продемонстрував, що йому не потрібна незалежна Україна в його расовій геополітиці. ОУН(б) стала на позицію збройної боротьби проти фашистського окупанта.

Німці звільнять з тюрми Степана Бандеру лише в грудні 1944 р. Зазнаючи поразок на радянському фронті, вони згадають про ОУН і Українську Повстанську Армію і намагатимуться знайти примирення, але Бандера заявить: «Ми не можемо бути п'ятою колоною вермахту. Ми перша колона України».

Коли на Україну дійшла звістка, що німці випустили з концтаборів лідерів ОУН, то Роман Шухевич скликав у лютому 1945 р. конференцію ОУН. На ній головою ОУН було обрано Степана Бандеру, який знову стає політичним лідером національно-визвольного руху українського народу.

Але боротися проти озброєної багатомільйонної армії Москви голій та босій, без зброї і харчів УПА було дуже важко.

І все ж С. Бандера не втрачає надії на вільну Україну. Він веде підпільну роботу і готує націю до майбутнього змагу. У 1953 р. у ФРН він напише роботу «Комунізм повністю супротивний духу української нації», в якій обгрунтує, чому український народ не сприймав і не сприйматиме марксизму й ленінізму, і зробить висновок: «Визвольна боротьба цього періоду має головну мету — розбудити в українському народі протибільшовицькі революційні потенції, мобілізувати їх, підняти їх на визвольну боротьбу».

15 жовтня 1959 р. на одній з тихих вулиць Мюнхена Крайтмаєр штрассе, 7 відбулася подія, яка розбурхала тишу цього району. Будинок несподівано оточила поліція. Хтось здійснив замах на одного з його мешканців. Як потім з'ясувалося, біля дверей своєї квартири вбито українського емігранта Стефана Попеля. Під цим прізвищем тут жив лідер ОУН Степан Бандера.

Радянські засоби масової інформації повідомляли, що десь у пивному барі якийсь оунівець вбив свого лідера пострілом з пістолета. Але це була дезінформація, для чого в системі КДБ існувала спеціальна служба.

Тридцять років радянська влада приховувала від українського народу цей злочин. А 27 вересня 1991 р. начальник першого управління КДБ Леонід Шебаршин у телепередачі „Взгляд" нарешті визнав: «Степана Бандеру, лідера ОУН, та Лева Ребета вбив агент КДБ». Цей факт він підтвердив і в своїй книжці «Рука Москви».

За кордоном таємниця розкрилася ще в 60-х рр, але її весь час приховували від українського народу.

Для розкриття цього злочину я маю зупинитися на особі Богдана Сташинського - кілера КДБ.

Богдана Сташинського КДБ завербувало за вже не раз випробуваною в цій таємній службі методою... Одного літнього дня у Львові в трамваї пасажирами було затримано кишенькового злодія-студента і передано міліції. Міліція, згідно з вказівкою КДБ, мала затримувати всіх місцевих молодих чоловіків і жінок, які попалися на крадіжках, спекуляції, валютних операціях, і передавати всіх для допитів в місцеве КДБ. Так трапилося і з Богданом Сташинським, недовчившимся студентом і кишеньковим злодієм. Він, як і багато інших українців, потрапив до лабет КДБ, де його почали погрозами, шантажем і підкупом примушувати стати таємним агентом радянської безпеки для роботи серед місцевого населення. В процесі роботи з ним з'ясувалося, що він підходить для роботи за кордоном як нелегал-кілер. Після вербовки він проходить підготовку спочатку в розвідувальній школі в Києві. Потім його закидають в місто Карлхорст під Берліном, де містилася головна резиденція радянського КДБ, яка опікувалася всією Німеччиною – Східною і Західною зонами. В цій резиденції дещо пізніше працюватиме агентом і теперішній президент Росії Путін.

Там, в Карлхорсті, Сташинський проходить додаткову підготовку, а потім його як агента перекидають до Західної Німеччини. Йому було 25 років, коли він вбив одного з лідерів ОУН, заступника голови уряду України, створеного у Львові в червні 1941 року, Льва Ребета. Засіб для вбивства було розроблено в збройній лабораторії КДБ. Зброя мала вигляд газового пістолета, який стріляв струменем отруйного газу, що вилітав під тиском розбитої ампули з ціанистим калієм. Коли газ потрапляв в обличчя жертви, у неї зупинялося серце. КДБ вважало, що нічого не підозрюючий патологоанатом, зробить висновок, що людина померла від серцевої недостатності.

Сташинський спочатку перевірив дію пістолета на собаці: відвів його в ліс неподалік Карлхорста і вистрелив. Собака забився в конвульсіях і за декілька секунд помер. Переконавшись в безвідмовності зброї, Сташинський став готуватися до вбивства.

Після вдалого вбивства Льва Ребета Сташинського знову нелегально перекидають до Карлхорста, де йому вручають грошову премію за теракт і нагороджують фотоапаратом. Невдовзі Сташинського починають готувати до замаху на Степана Бандеру. Він мав увійти в довіру до оточення Бандери і в зручний момент знищити його. Так вже судилося, що цей агент познайомився в НДР з німецькою дівчиною Інгою Поль, в яку закохався. Тому він спробував ухилитися від другого теракту, але керівництво КДБ попередило агента: не виконає завдання - йому і дівчині буде погано.

Першу спробу замаху на Бандеру Сташинський зробив 1958 р. Травневого ранку біля однієї з могил роттердамського кладовища стояли люди. Вони прийшли вшанувати пам'ять засновника ОУН Євгена Коновальця. Греко-католицький священик читав молитву, майоріли стрічки траурних вінків. До зібрання наблизилася людина, яка вже давно походжала поміж сусідніми могилами. Вглядівши в натовпі чоловіка років п'ятдесяти, - невисокого, вузького в плечах, з великими залисинами і міцним великим чолом - невідомий запхнув руку в кишеню... і пополотнів. Агент КДБ Богдан Сташинський загубив браунінг, що випав через дірку в кишені пальто. Ця непередбачена обставина врятувала життя Степану Бандері, але ненадовго.

Того трагічного дня, 15 жовтня 1959 р., о 13-й годині, Сташинський під'їхав до будинку, де мешкав Бандера. Відкрив підробним ключем головний вхід і, причаївшись, став чекати на жертву. Коли Степан Бандера зайшов до будинку, Сташинський прикинувся, що він нібито зав'язує шнурок на черевику. Бандера на якийсь час затримався, розшукуючи ключі від квартири. Скориставшись такою нагодою, Сташинський вистрелив з пневматичного пістолета, який був заряджений скляною ампулою з ціанистим калієм. Заряд з краплями отрути потрапив Степану Бандері в обличчя...

Все це з'ясується на суді, що проходив у ФРН, після того як Сташинський з'явиться в поліцію з каяттям.

З матеріалів цього процесу стало відомо, що засіб вбивства розробили у Москві в лабораторії, якою керував кадебіст Желєзний. Ключ від дверей будинку і зброю Сташинський викинув після злочину в рівчак з водою і терміново виїхав до Східного Берліна, де доповів резиденту КДБ в НДР, який мав псевдо «Сергій», про виконання завдання. З Берліна літаком його перевезли до Москви. Там вбивцю особисто представили шефу КДБ Олександру Шелепіну, який поздоровив його з нагородженням орденом Червоного прапора.

Скільки крові і смертей на цьому орденському «червоному прапорі» — терорист Орлов його отримав за вбивство Петлюри, Судоплатов - за вбивство Коновальця...

Страх Сташинського, що його можуть покарати месники українського народу або знищить як зайвого свідка сам КДБ, стає сильнішим за «славу» і «орден». Вбивця починає шукати виходу і відпрошується поїхати до Берліна, щоб забрати свою дружину, німкеню Інгу Поль. Під впливом своєї антикомуністично налаштованої дружини Богдан Сташинський разом з нею за день до того, як встановлять у Берліні стіну, переходить на захід і йде з каяттям до німецької поліції.

Ось як описує появу Богдана Сташинського й Інги Поль в Західному Берліні після його втечі з Карлхоста світова українська еміграційна преса:

„...Гайнц Фільрок з Берліна є чоловіком тітки дружини Сташинського Інги Поль. Він зізнав, що 12 серпня 1961 року в сутінках приїхали до них несподівано сестра Інга і її чоловік, якого вони звали „Йоші" (фамільне ім'я Йозеф) і схвильовано просили зв'язати їх негайно з американською розвідкою. Фільрок поїхав зразу з ними до поліції і там повторив своє прохання. Німецький поліційний урядник вагався спочатку, тоді „Йоші" сказав йому твердо, що він є російським офіцером і мусить негайно говорити у важливій справі з американцями. Ця фраза заскочила Фільрока, немов удар молотом по голові. Він швидко зник з поліції, щоб не мати нічого спільного з таким „швагром".

Також зізнання обох криміналістів повністю підтвердили зізнання Сташинського. Інспектор Фангауер заявив, що він і інші кримінальні урядники ставилися до зізнань Сташинського скептично і з недовір'ям, але чим далі тривало слідство, тим більше вони переконувалися в його вірогідності. Все, що Б. Сташинський розказував, кримінальний уряд старався перевірити, і їм вдалося ствердити, що в названих Сташинським готелях були в книгах гостей записані його прибрані прізвища, в поліційних архівах знайдено заповнені ним листки; в архівах летунських ліній, якими Сташинський літав з Берліна до Західної Німеччини і назад, знайдено в списках пасажирів прізвища людей, про яких Сташинський розказував. Вдалося також перевірити, що описувана Сташинським зброя може справді бути виготовлена і застосована для вбивства.

Майстер Фукс підтвердив, що в замку Крайтмаєрштрассе 7, де жив Провідник Степан Бандера, знайдено уламки двох ключів, одного із сталі, другого з алюмінію - так, як це вбивця показав.

Продовження. Далі буде

ПРО ЩО МОВЧИТЬ МАРІЇНСЬКИЙ ПАРК

Повертається пам'ять до людей, згадують те, що досі й не знали... Ні, це не початок вірша, це - біль серця, пробитого кулею ворога. Скільки таких сердець було пробито під час першої більшовицько-московської навали у 1918 році! Тільки в перші три дні - близько 6000! Хапали всіх, хто здавався підозрілим, мав при собі посвідчення військових чи міських українських інституцій, офіцерів, солдат, есерів, соціалістів, ідеями яких так „переймався" голова уряду УНР В. Винниченко, що навіть військо розпустив (і прекрасно озброєний І Український корпус, яким командував П. Скоропадський). Бо аякже ж, там брати... А ті "брати", захопивши Київ, розстрілювали людей просто на вулицях. І за українську мову та вишиванку теж. Розстріляли 200 гімназистів та студентів лише за те, що маючи намір прислужитися Вітчизні, записалися до міліційного охоронного куреня. А декого записали товариші. І от цих дітей комісари по-звірячому розстрілювали – упритул, так, що мізки розліталися... Це свідчили люди, які мали нещастя те бачити.

Всі роки влада приховувала ці факти більшовицького терору, і тільки деякі київські бабусі пошепки казали своїм онукам, що там, у Маріїнському парку, під гранітною урною на чорному постаменті лежать не герої жовтневого перевороту, а жертви "виблюдків пекла" (Людмила Черняхівська-Старицька).

Про цей більшовицький терор проти українського народу через прірву забуття розповіли Всеволод Чаговець у статті " Pro patria могі" та Володимир Леонтович у своїх спогадах "Перша большевицька навала на Київ у І9І8р."

Маючи відомості про злочин більшовиків, знаючи місце його скоєння, Київська міська ОУН нещодавно вшанувала пам'ять жертв терору. У ньому взяли участь голова проводу ОУН Микола Плав'юк, члени ОУН, голова ЛУЖ Наталя Осьмак, членкині ВЖТ імені Олени Теліги, кияни. Божу заупокійну службу відправив священик УПЦ КП, настоятель храму Миколи Чудотворця о. Іван (Гащин).

Поминальний мітинг вів кандидат історичних наук, директор Фундації ім. Олега Ольжича Сергій Кот. Він оголосив резолюцію мітингу: віднині жертви більшовицької навали вшановуватимуться щорічно, а на цьому скорботному місці постане пам'ятний знак, бо ці жертви були лише першою ланкою в геноциді українського народу, з живого організму якого були вирвані десятки мільйонів найкращих синів і доньок. Це має усвідомити світ, а ми - не забувати.

Олена Леонтович

ДО 85-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Слава Стецько

“...ХАЙ ЗАБУДЕТЬСЯ МОЄ ІМ’Я, АЛЕ ХАЙ ЖИВЕ ВІЧНО УКРАЇНА”

АВТОБІОГРАФІЧНИЙ НАРИС

У нашому господарстві були різні тварини, але я не пасла гусей або качок, як інші діти. Щоправда, інколи батьки доручали пасти корів, хоча в нас була людина для цього. На пасовисько завжди брала з собою книжку, і так колись захопилася сюжетом, що не помітила, як насунувся вечір. Треба гнати стадо додому - корів нема, тільки книжка, яку я читала. А корови десь вештаються по селі. Я й пішла додому сама, без худоби. Іду, хвилююся, думаю, що мамі казати. Вона, одначе, мене зустріла спокійно: “Не плач, корови в хліві, люди пригнали”...

Не дуже я надавалася до господарської роботи, постійно сестру висувала, щоби та порядкувала в господі, а сама вважала, що то страта часу. Брала книжку, як мала що читати, і тікала в город...

Дуже добре пам’ятаю “пацифікацію” у тридцятому. Я мала тоді неповних десять років. Польща тоді висилала до нас військові відділи для покарання “надто свідомих” селян, їх страшно били, щоб настрахати та відбити охоту займатися освідомленням народу і взагалі займатися політикою. Так просто йшли і били - хата за хатою, мали при собі списки найбільш свідомих людей. Тоді дуже побили в селі Дарахові двох моїх вуйків. Я про ті події досі не забула... Брат мій, Михайло, таки не затямив тієї “науки”, бо згодом вступив до ОУН. До нього тоді часто приходили товариші, вони там радилися про щось. А я хотіла, дуже хотіла знати, про що вони розмовляють: ховалася то під стіл, то під “бамбетлі” і слухала. Проте, дуже розумна з того, про що говорили, не була, бо що могла в тому віці зрозуміти? Навіть не пригадую, щоби щось я там довідалася цікавого. Пізніше вже сама до всього доходила.

У селі я мешкала до дванадцятого року життя, а потім пішла до Теребовлі, бо в сільській народній школі навчання закінчувалося п’ятим класом. Отже, доправили мене батьки до повітового центру до гімназії. Гімназія та була польською, тому що українських тоді було мало, і розташовувалися вони лише у великих центрах, наприклад, у Тернополі, до якого далеко їхати, та й дорого це коштувало. До того ж для гімназій існував ценз: на сто учнів українців мусило бути не більше п’яти. Для мого тата все це було прикро, адже родина наша була дуже свідомою. Досі пам’ятаю таку малу сценку: поляки відзначали своє державне свято - “Тшецєго мая” - день відновлення Польщі та її конституції, - йшли по селу вбрані коні, люди гарно одягнені, а діти ж завжди люблять паради, видовища різні. А у наших селах в хатах є такі гарно зроблені дерев’яні “оттаманки”, ми їх ще називали “бамбетлі”, що на ніч розкладалися для спання, а на день прикривалися дошкою, - ось ми й поставали на них і дивилися у вікно на той парад. А батько – бачу, як нині, - взяв мене й знервовано так каже: “Не дивіться, не можна дивитися!”. І по обличчю потекли сльози. Не тішився він з того параду, незадоволений був тим польським святкуванням в українському селі. Пізніше ми, діти, бойкотували ті їхні державні заходи. Як, наприклад, у Теребовлянській гімназії: коли до якоїсь такої урочистості всім учням казали святково вбратися, стати в колони і рушити маршем до костелу (а ми ж, більшість, до церкви ходили), то українські діти, навпаки, зле вдягалися і, переважно, не хотіли йти, робили такий дитячий спротив. До того ж хтось із старших давав антипольські летючки, і ми роздавали їх людям. Мене із ще кількома дітьми навіть раз покарали - посадили до коморки. Та я більше щурів боялася, ніж отих поляків.

А по селах наших при тому жили майже тотально українці! Ну може, по декілька сімей єврейських та польських, та й ті, що були поляки, часто навіть по-своєму говорити не вміли. І церков було більше аніж костелів. Поляки з Романівки мусили йти на відправу до сусідньої Могильниці. Я ж не пригадую, щоби бодай раз за своє молодече життя була в костелі.

Як вже розповідала, з народної школи пішла до гімназії, відразу до другого класу, позаяк п’ятий - останній шкільний клас дорівнювався першому гімназійному, а шостий, відповідно, другому. А тоді весь п’ятий клас кожного з учнів хтось мусив готувати до гімназійних іспитів. Мене, між інших, готував Влодко Гринів з Теребовлі - один із провідних націоналістів на нашому терені. Як виявилося пізніше, був він одним із Проводу Організації (ОУН - Д.К.). Очевидно, що ми тоді там про Організацію не могли нічого з ним говорити, бо я ж була дитиною.

Отже, в Теребовлі нас, кількох немісцевих дівчаток, взяла до себе моя кузинка, і ми в неї деякий час жили, а вдень ходили до гімназії. Але згодом я довідалася, що поблизу є монастир, в якому доглядають дітей-сиріт, і пішла до старшої пані - опікунки із запитанням: чи не варто було б прийняти декількох учениць-студенток, які б проживали при монастирі та, може, у чомусь допомагали. Власне, запропонувала їй заложити своєрідну “бурсу”, в якій би ми жили, вчилися і ходили до гімназії. Зараз мені навіть дивно, що така ще мала була, а вже організацією тієї “бурси” займалася... А тоді намовила свою товаришку, щоби вона забрала свої речі і перенесла до монастиря, і я разом з нею перенесла свої. Ми були малі, і тому було тяжко через усю Теребовлю нести все те. А ми змогли, та прийшли до пані-опікунки, а вона, у свою чергу, порозумілася зі священиками, які призначили сестер-служебниць. Так що мою пропозицію було зреалізовано. Нас, близько двадцяти дівчат, поселили до окремого будинку, і ми, студенти, почали жити в церковному сиротинці, разом із його вихованцями. Серед тих дівчат була Ганнуся Бойчук, а ще Юльця Прийма, Оля Кацан, Кульчицька. І то все разом і було такою собі “бурсою” під опікою монахинь. Платили за нас батьки і харчі привозили.

Добре пам’ятаю, як молоденька сестра Діонізія вчила тих дітей, а вони її не завжди слухали, тоді я старалася допомогти. Я взагалі дуже любила з дітьми бути: оповідала щось, розказувала, слухала їх, а вони - мене, дуже чемно поводилися. Було так, що під час перерви, а то лише двадцять п’ять хвилин, бігла з гімназії до нашої захоронки, п’ятнадцять хвилин займалася з дітьми і знову поспішала до гімназії.

Нагадаю, що навчання у теребовлянській гімназії відбувалося польською мовою. Я ж спочатку нічого попольськи не вміла, а тому все вчила напам’ять. Задають щось додому, а я собі думаю: а як завтра запитають, скажуть мені оповідати, а я не годна? От усе напам’ять і вибубнювала, та так, що пізніше опанувала таку техніку швидкого запам’ятовування тексту. Наприклад, новелю Адама Міцкевича “Гражина” цілу напам’ять завчила: кілька разів прочитала - все! Навіть тепер можу розказати частину. Колись учні отримали завдання: написати про перший сніг. Викладачка мені за це дала “бардзо добжє”, але зауважила, що в кожному слові є помилка. Не любила я польську мову, не знала її (а звідки могла тоді її знати?), а тому розмовляла на перерві з дівчатками - польками завжди по-українськи. За те мене сильно сварила наша вчителька, директорка класу пані Равська. А раз на уроці наказала мені наставити руку та вдарила по ній лінійкою: чому по-польськи не говорю? Я тоді відчула таку страшну ненависть, подумала: ”Ось це є полька!” І відчула, що я - українка, а не полька, і нічого спільного з поляками не маю. Я саме тоді вперше відчула страшну різницю, нерівність українців перед поляками, завдяки тій учительці. А вона дуже хотіла з мене польку зробити: до своєї кімнати запрошувала, пригощала какао, розмови зачинала...

Літературний запис здійснив
Дмитро Куделя

Початок у №13. Далі буде

ВІТАЄМО!

УСЕ ДЛЯ РІДНОЇ ЗЕМЛІ

Славне ім’я поручника Петра Кіщука, активного громадського діяча у Великій Британії та на рідних землях України ввійшло в літопис новітньої історії українського національного відродження. Він - як організаційний референт Головної управи Об’єднання бувших вояків українців (ОбВУ) і многолітній Голова округи ОбВУ середньої Англії - відомий як прекрасний організатор святкових урочистостей із вшанування славної пам’яті Головного Командира УПА Романа Шухевича і Свята Героїв у Сумівській оселі Тарасівці у Великій Британії та багатьох інших свят. В Україні він співорганізатор і активний учасник усіх заходів із вшанування пам’яті борців, полеглих у війні проти російсько-совєтських поневолювачів України.

Народився Петро Кіщук 13 квітня 1915 р. у Косовському повіті на Івано-Франківщині й був єдиною дитиною у незаможній селянській родині Прохора та Марії Кіщуків. У вересні 1939 р. брав участь у війні проти німців і в боях під Варшавою потрапив у полон, з якого заходами Українського центрального комітету (УЦК) був звільнений. У 1943 р. Петро Кіщук добровольцем вступив до лав дивізії “Галичина”.

У травні 1945 р. Петро Кіщук разом з іншими учасниками УД опинився в англійському полоні в Італії. Після звільнення поселився в Англії, де у 1946 р. одружився і виховав двох дочок: Хрестину й Ірину. Постійно перебуває у вирі побратимів та їхніх громадських турбот. Активно сприяє спорудженню в Україні меморіальних таблиць та виданню патріотично-виховної літератури.

Дорогому Ювіляру, побратиму Петру Кіщуку щиро зичимо доброго здоров’я, щастя і добра ще на многія і благія літа.

Науковий відділ
Всеукраїнського Братства УПА
Головний провід КУН
Редакція газети
«Нація і Держава»

Календар українського націоналіста

12 квітня – Всесвітній день космонавтики й авіації.
12 квітня 1908 р. – Мирослав Січинський у помсту за розправу польської адміністрації над українськими селянами застрелив галицького намісника графа А. Потоцького.
12 квітня 1940 р. – завершився другий етап депортації радянськими каральними органами населення західних областей України.
15 квітня 1950 р. – видано сталінський указ про довічне перебування оунівців у спецпоселеннях.
16 квітня 1946 р. – у Мюнхені відбувся установчий конгрес Антибільшовицького Блоку Народів.
17 квітня 1914 р. – народився Микола Лемик, український політичний діяч, член ОУН, виконавець атентату на більшовицького агента Майлова в 1933р. у Львові.
17 квітня 1949 р. – загинув командир УПА-Захід, полковник Василь Сидор –„Шелест”.
18 квітня - Міжнародний день пам’яток і визначних місць.

Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**

Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення № 1267
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!